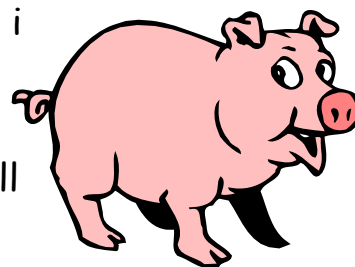

OSKAR PÅ HÖJDENS GRISKULTING

Oskar och Ida på Höjden hade höst och vår två riktigt stora glädjedagar. De inföll då det var dags att köpa en ny griskulting. I annonsen i onsdagstidningen stod uppgiften att grisbilen skulle stanna till vid mjölkbryggan på fredag kl. tio.

Så fort han läst annonsen, hämtade han smålandspungen och gjorde en kontroll av innehållet för att se om pengarna skulle räcka till.

Enligt veckans smågrisnotering, som också stod i annonsen, var priset per kult trettiofem kronor. På fredagens förmiddag satte han på sig storvästen som alltid hängde på en krok intill farstudörren, och hämtade en ljutesäck ute i lidret som han skulle bära hem kultingen i.

Efter en ytterligare kontroll av innehållet i smålandspungen och med tomsäcken över armen, gick han med beslutsamma kliv fram till mjölkpallen vid landsvägen för att invänta grisbilen.

Anders-Petter på Bergvreten och Nils på Tjärnudden satt redan där, och medan de väntade, diskuterades med livliga gester hur man bäst skulle förändra världen. Som vanligt väntades fler grisköpare dit, för det brukade inte finnas ett enda stjärterum kvar på pallen när grisbilen kom.

Samma förmiddag var Olle Matsons dräng vid ladan intill byvägen för att köra hem det sista hölasset därifrån. Just som han står i höskrindan och trampar och packar ihop höet, kommer Lina på Bäckmyrtorpet springande med andan i halsen vägen förbi och ropar:

- Nisse, har du sett eller hört om grisbilen har kommit?
- Näe, jag har varken hört eller set! Har du ramlat av eftersom du har så bråttom?
- Akta dej noga du fårskalle, ropar Lina tillbaka, så jag inte stoppar ner dej i säcken och dränker dej i bäcken som en kattunge! Då ska du bli varse om det är du eller jag som ramlat av!

Två förlösande och befriande gapskratt, friden är återställd och Lina kilar vidare. På, och framför mjölkpallen, har de flesta av byns hus-

håll samlats när grisbilen anländer. Någon tvekan om vilka passagerarna är finns inte.

Tryne vid tryne och plirande ögon tittar fram mellan spjälorna i burarna på flaket, och med högljudda skrik drar dom sej tillbaka när spekulanternas egna trynen närmar sej burarna.

Grishandlaren skrävlade och skröt som vanligt över sina kultingar som om det vore en dräktig fölmärr han ville sälja.

- Sidfläsket på mina kultingar, sa han, när dom blir fullmatade vill säga, får så långa fläskskivor så dom måste stekas i en avlång panna för att få plats, det kan jag garantera!

Om den och den övriga reklamen gick hem, hoppades han kallt med att få ut en femma extra av någon lättpåverkad bonde.

Men Oskar var vanligtvis inte lättpåverkad åt det hållet precis, för han var alltid mest mån om innehållet i smålandspungen. Men även han kunde ju göra sina misstag ibland.

I en av lådorna låg en kulting som var betydligt mindre än de andra. Här vädrade Oskar en chans att få pruta.

Han var så inne i sitt ackorderande med grishandlaren att han inte märkte att kultingen var slö och helt ointresserad av omgivningen, och dessutom saknade knorr på svansen.

- Den här lilla krabaten som är så liten, sa Oskar, kan du inte få mer än tjugofem kronor för.

- Nej, det går alls inte för sej, svarade grishandlaren. Den här kultingen är lite mindre bara för att han är en åtting som kommit sist ut i kullen. Han kan bli större än alla de andra när han får vara ensam om maten en vecka, eller två.

Lite mer pläderande för och emot innan affären var klar, men Oskar avgick med seger den här gången. För tjugofem kronor stoppade han ner den slöa krabaten i säcken och lommade belåten hem till Ida.

Ida stod med ett stort leende mot Oskar ute på lagårdsbacken när han kom och följde med in i lagårn. Där vände han säcken ut och in och släppte ner kultingen i stian.

Ida tog genast upp kultingen i famnen för noggrann besiktning. Det mötande vackra leendet försvann omedelbart utan att lämna det minsta spår efter sig.

- Men Oskar då, olycksalige gubbe, vad har du köpt och kommer hemdragande med?

Den här krabaten är ju inte frisk. Har du inte så pass stort förstånd så du begriper en sån sak, och du ska vara bonde till på köpet?

Titta på trynet, det är ju både torrt och vitt, precis som kinderna på en piga på måndag morron!

Och se på ögena på han, dom är utan glans som på en döing, och ingen knorr har han på svansen heller!

- Det har nog inte pigan heller på måndag morron, svarade Oskar i ett försök att skoja bort sin fadäs.

Inför Idas ilska och tvärsäkra omdöme, vaknade han till och insåg till fullo att han i sin prutningsiver blivit grundlurad, och det var illa nog.

- Men grishandlarn sa så bestämd, att han är en åtting i kullen, och därför är han lite mindre än dom andra, men att han fort skulle växa ikapp.

- Ja, är det här kräket en åtting, då är du en tolvning i din kull, som inte har bättre förstånd och ska vara bonde desslikes!

Men se KARLAR!

Efter Idas hätska utfall blev Oskar, liksom grisen, lite blek om trynet och föreslog att om de gav honom lite mat, så skulle han nog kvickna till. Han kanske är lite hungrig!

De försökte, men misslyckades. Kultingen ville inte äta.

Då kom Oskar på en, som han själv tyckte, mycket god idé. Han hade hört av Ida vid köksbordet lite tidigare, att Kalles Inga-Lisa nyligen slutat med flaskan till sin minsting, och då...

- Jag har det, Ida, jag har det! Jag ska själv gå bort till Inga-Lisa och be att få låna hennes napp och flaska. Hon behöver dom ju inte nu på ett tag, och vårt grisbarn har säkert inte glömt hur det går till att suga.

- Ja, du är då i alla fall inte utan idéer du Oskar, så du kan ju fråga henne, om du nu tror det hjälper. Huvudsaken att grisen blir frisk igen.

Det tog inte lång stund förrän Oskar var tillbaka med nappflaskan, och Ida satte igång med att koka havrevälling. Det gick lite bättre nu, men inte bra. Det verkade lite ovant och det var liksom ingen riktig kraft i suget.

Det var kallt och dragit i stian, och problem nummer två var hur kultingen skulle kunna hålla sig varm under natten. Han skulle ju dessutom ha en liten skvätt ur nappflaskan var fjärde timme som alla andra dibarn.

Oskar blev ålagd att sköta den saken, han som ställt till med eländet.

Så kom de till slut överens om att kultingen skulle få ligga i en låda på vedbänken inne i stugan. Oskar skulle få lämna Idas sängvärme i kammaren och flytta till kökssoffan för att passa grisbarnet under natten.

Men först måste den lilla telningen genomgå ett renande bad. Ida värmden en panna vatten på spisen, och tillsatte en nypa kloramin och några droppar lysol. Inte en enda grislus skulle överleva efter badet. I det tillstånd som kultingen nu befann sig i, gjorde han heller inte något större motstånd.

Ida kokade en termos full med havrevälling och ställde den tillsammans med nappflaskan och väckarklockan på stolen bredvid kökssoffan innan alla tre kröp in under sina täcken.

När väckaren ringde första gången gick matningen lite bättre. Knorren var på gång, men den var ännu bara som en halvkrok lite på försök.

Oskar tyckte emellertid att det var kallt i köket sedan det slocknat i spisen, så han fick ytterligare bekymmer för grisbarnet. Kanske var det bäst att ta honom till sej under täcket så han inte blev kall. Men då måste han nog först sätta en blöja på honom, uti fall att...

Oskar fann på råd utan att väcka Ida och tog hennes rutiga lagårdshuckle och knöt en prydlig blöja på kultingbarnet. Sen tog han det lilla lindebarnet med sig till bädden i soffan och lade honom ömt

på armen bredvid sig. Efter några minuter snarkade båda ljudligt och skönt på sänghalmen.

Klockan fyra ringde klockan igen, och det var dags för en ny vällingskvätt från termoserna och nappflaskan. Men den här gången gick det snett.

Grisbarnet blev förskräckt när han vaknade och såg upp i Oskars ansikte. Chocken blev allt för stor när han plötsligt fick se hur mammas ansikte blivit så totalt förändrat. I rena förskräckelsen hoppade dibarnet upp ur soffan och ut på köksgolvet och tappade blöjan i farten. Han skuttade runt mellan benen på bord och stolar, och gick inte att hejda

Vad värre var, proppen som suttit i baken på den stackaren gick ur, och Idas renskurade golvtilljor blev brunrandiga under skräckfärden. Ida hörde oväsendet från köket in i kammaren där hon sov som tuppen med ett öga i taget. Hon väcktes och hoppade upp och öppnade kammardörren lite på glänt och stack in huvudet och höll fast näsan mellan tummen och pekfingret.

För ett kort ögonblick fick hon inte fram ett ljud, vilket var högst ovanligt. I hast var hon inne i köket och fick eld i spisen, och fram med skurhink och såpa. Hon sjöng under arbetets gång på en vacker visa för Oskar, men varken ord eller toner ska här beskrivas.

Oskar tog kultingen i bakbenen och bar ut honom till stian eftersom han nu var befriad från det som gjort honom sjuk. Oskar själv fick som straff fortsätta ligga ensam i kökssoffan veckan ut.

Kärlek och omtanke lönar sej inte i alla sammanhang, det fick Oskar på Höjden bittert pröva på som straff för sina misstag.